

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 138/2021-13

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Rastislava Kaššáka a sudcov Jany Baricovej a Miloša Maďara (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], toho času v Ústave na výkon trestu odňatia slobody Dubnica nad Váhom, bez právneho zastúpenia, proti postupu Okresného súdu Nitra v konaní vedenom pod č. k. 6 T 134/09 a jeho rozsudku z 11. marca 2010 takto

r o z h o d o l :

1. Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**
2. Žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky **n e v y h o v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 2. decembra 2020 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Nitra (ďalej len „okresný súd“) a jeho rozsudkom označeným v záhlaví tohto uznesenia.
2. Sťažovateľ k ústavnej sťažnosti priložil čestné prehlásenie o svojich majetkových pomeroch a s poukazom na tieto pomery, ako aj na skutočnosť, že sa nachádza vo výkone trestu odňatia slobody, ústavný súd požiadal o ustanovenie právneho zástupcu. Zároveň požiadal o ustanovenie tlmočníka do jazyka maďarského. V závere ústavnej sťažnosti navrhol, aby si ústavný súd vyžiadal spisovú dokumentáciu vzťahujúcu sa na predmetné trestné konanie vedené okresným súdom a dôkladne ho prešetril vrátane prípravného konania z hľadiska ústavnosti a zákonnosti. Namietaný rozsudok okresného súdu k ústavnej sťažnosti nepriložil.
3. Z ústavnej sťažnosti a zo zistení ústavného súdu vyplýva, že sťažovateľom namietaný rozsudok okresného súdu č. k. 6 T 134/09-690 z 11. marca 2010 bol uznesením Krajského súdu v Nitre (ďalej

len „krajský súd“) č. k. 6 To 30/2010-717 zo 6. mája 2010 zrušený a vec bola vrátená okresnému súdu na nové konanie. Okresný súd v poradí druhým rozsudkom č. k. 6 T 134/09-800 z 8. októbra 2010, ktorý nadobudol právoplatnosť 11. januára 2011 v spojení s uznesením krajského súdu č. k. 2 To 61/2010 z 11. januára 2011, uznal sťažovateľa vinným z obzvlášť závažného zločinu lúpeže a prečinu porušovania domovej slobody, za čo mu bol uložený úhrnný trest odňatia slobody v trvaní trinástich rokov a ochranný dohľad v trvaní troch rokov.

4. Proti odsudzujúcemu rozsudku sa sťažovateľ bránil podaním dovolania, o ktorom rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) uznesením č. k. 5 Tdo 41/2012 z 10. augusta 2012 tak, že ho ako nedôvodné odmietol. V predmetnej trestnej veci sa konalo aj o návrhu sťažovateľa ako odsúdeného na povolenie obnovy konania, ktorý okresný súd zamietol uznesením č. k. 21 Nt 1/2014 z 24. októbra 2016, právoplatným 16. februára 2017 v spojení s uznesením krajského súdu č. k. 4 Tos 16/2017 zo 16. februára 2017.

II.

Argumentácia sťažovateľa

5. Proti postupu okresného súdu v označenej trestnej veci a proti napadnutému rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ túto ústavnú sťažnosť, v ktorej argumentuje, že Krajská prokuratúra v Nitre podala obžalobu na základe odporujúcich a nejednoznačných dôkazov a že trestné konanie bolo proti nemu vedené jednostranne. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti tvrdí, že bol krivo obvinený, nespravodlivo odsúdený a že postupom okresného súdu v uvedenej trestnej veci boli porušené jeho právo na spravodlivý proces, ako aj zásady trestného konania a zásada *in dubio pro reo*.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru) rozsudkom okresného súdu č. k. 6 T 134/09-690 z 11. marca 2010, ktorý bol zrušený uznesením krajského súdu č. k. 6 To 30/2010-717 zo 6. mája 2010, ako aj postupom okresného súdu, ktorý predchádzal jeho vydaniu, v namietanom trestnom konaní.

7. Pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je úlohou ústavného súdu posúdiť, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

III.1. K namietanému porušeniu práva na spravodlivý proces:

8. Ústavný súd hneď v úvode odôvodnenia svojho rozhodnutia poukazuje na § 124 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého ústavnú sťažnosť možno podať do dvoch mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Ak rozhodnutie nadobúda právoplatnosť vyhlásením alebo oznámením a ak sa podľa osobitných predpisov zároveň doručuje jeho písomné vyhotovenie, začína lehota plynúť dňom doručenia tohto písomného vyhotovenia sťažovateľovi; ak sa rozhodnutie doručuje len jeho zástupcovi, začína lehota plynúť dňom doručenia písomného vyhotovenia tohto

rozhodnutia tomuto zástupcovi. Ak bol vo veci podaný mimoriadny opravný prostriedok, lehota na podanie ústavnej sťažnosti vo vzťahu k rozhodnutiu, ktoré bolo mimoriadnym opravným prostriedkom napadnuté, začína plynúť od doručenia rozhodnutia o mimoriadnom opravnom prostriedku.

9. Nedodržanie uvedenej lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako podanej oneskorene podľa § 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde. V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť, pretože to kogentné ustanovenie § 124 zákona o ústavnom súde neumožňuje (napr. m. m. III. ÚS 124/04, IV. ÚS 14/03, III. ÚS 14/03, II. ÚS 2/2015).

10. Zákon o ústavnom súde v ustanoveniach upravujúcich osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti ako návrhu na začatie konania (§ 123 ods. 1) stanovuje, že sťažovateľ musí označiť základné práva a slobody, vyslovenia porušenia ktorých sa domáha, nielen uvedením príslušných článkov ústavy, ale musí ich konkretizovať aj skutkovo (m. m. IV. ÚS 124/08, IV. ÚS 146/08), t. j. uviesť, z akých dôvodov malo dôjsť k ich porušeniu, akým konkrétnym postupom alebo rozhodnutím orgánu verejnej moci, a navrhnúť v tejto súvislosti dôkazy. Nedostatok právne relevantného odôvodnenia sťažnosti má vo vzťahu k namietaným porušeniam toho-ktorého základného práva alebo slobody významné procesné dôsledky, pretože ústavný súd nie je skutkovým súdom ani ďalšou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva, takže bez splnenia uvedenej podmienky ústavný súd o návrhoch sťažovateľa uvedených v petite ani nemôže rozhodovať (napr. III. ÚS 149/04, IV. ÚS 409/04, IV. ÚS 168/05, IV. ÚS 279/07, III. ÚS 206/2010, III. ÚS 357/2010, III. ÚS 131/2012, III. ÚS 26/2016 a iné).

11. Z obsahu ústavnej sťažnosti a zo zistení ústavného súdu spoľahlivo vyplýva, že trestné konanie vo veci sťažovateľa bolo právoplatne skončené 11. januára 2011, nadväzujúce dovolacie konanie pred najvyšším súdom skončilo 10. augusta 2012. Ústavná sťažnosť sťažovateľa bola ústavnému súdu doručená 2. decembra 2020. Z uvedeného je bezpochyby možné uzavrieť, že ochrany svojich práv sa sťažovateľ domáha celkom zjavne po uplynutí dvojmesačnej lehoty stanovenej v § 124 zákona o ústavnom súde.

12. Preskúmaním obsahu ústavnej sťažnosti zároveň ústavný súd zistil, že nespĺňa zákonom ustanovené náležitosti, pretože nie je dostatočne určitá, nie je z nej možné určiť, akého rozhodnutia sa sťažovateľ domáha (chýba tzv. petit), a k sťažnosti nebolo priložené namietané rozhodnutie, čo v súhrne zakladá aj dôvod na odmietnutie ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde.

13. Sumarizujúc uvedené, ústavný súd konštatuje, že ústavná sťažnosť sťažovateľa smerujúca proti postupu okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6 T 134/09 a jeho rozsudku z 11. marca 2010 nespĺňa zákonom ustanovené náležitosti a je podaná oneskorene. Vzhľadom na uvedené ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. c) a f) zákona o ústavnom súde (bod 1 výroku rozhodnutia).

III.2. K žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu:

14. Vzhľadom na absenciu právneho zastúpenia sťažovateľa a s tým súvisiacu žiadosť sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom pristúpil ústavný súd v rámci ústavného prieskumu k preskúmaniu toho, či sú kumulatívne splnené tri podmienky, resp. predpoklady na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom (§ 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde): (i) žiadosť o ustanovenie právneho zástupcu, (ii) majetkové pomery odôvodňujúce takúto žiadosť, (iii) či nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti, pričom všetky tri podmienky musia byť splnené súčasne.

15. Pokiaľ ide o podmienku vyžadujúcu, aby nešlo o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti, táto je splnená vtedy, ak je okrem iného daná právomoc ústavného súdu na jej prerokovanie, ústavná sťažnosť nie je oneskorená, nie je neprípustná ani zjavne neopodstatnená.

16. Vzhľadom na to, že ústavný súd odmieta ústavnú sťažnosť sťažovateľa z dôvodu, že bola podaná oneskorene, je zrejmé, že v danom prípade ide o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti (m. m. III. ÚS 265/2014, III. ÚS 631/2017).

17. V závere ústavný súd konštatuje, že nebol splnený jeden z troch predpokladov ustanovenia právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, a preto žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu ústavný súd nevyhovel (bod 2 výroku rozhodnutia).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. marca 2021

Rastislav Kaššák
predseda senátu